

СЕРЕДНІЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

перещь

№ 23 (418). РІК ВИДАННЯ ХІХ

КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1959

★ Про глухі уші та черстві душі (стор. 2).

★ Фейлетон, у якому немає жодної краплі води (стор. 3).

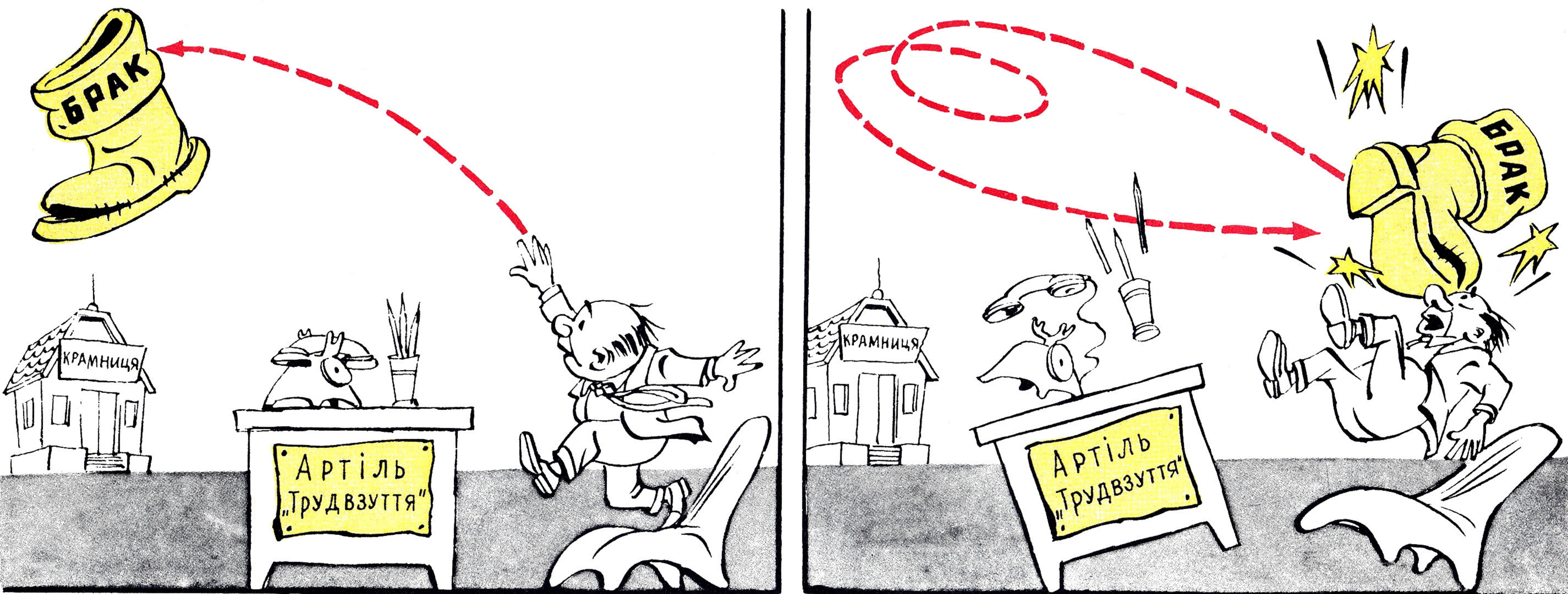
★ Як із склянок-банок зробили велику проблему (стор. 4).

★ Де станіславський Лука рукавиці шука (стор. 5).

★ Ще раз про молодців, які розважають горобців (стор. 7).

★ Як один директор сирмаслозаводу створив собі „цвітущу жизнь“ (стор. 10).

ВИПАДОК З БРАКОРОБОМ

ГЛУХМАНІ!

Недавно ми були на зборах мисливців. Розглядали там інтересне питання: у яких місцях найкраще колошкати вовків.

Виступили ми і порадили: люту звірину найкраще глушити на подвір'ї Ужгородського автовантажного парку № 2. От де були бур'яни! От де непролазні хащі!

Історія тих хащів така: у 1955 році Закарпатський облбудтрест (керуючий т. Смирнов С. І.) зобов'язався збудувати там приміщення для профілактики та ремонту автомашин. Збудувать не збудували, а густих бур'янів понасівали.

У 1958 році Закарпатський облбудтрест знову уклав договора: на оцьому ж таки місці спорудити гараж і трансформаторну підстанцію. Договора уклали і гроші — двісті тисяч карбованців — забрали. Забрали, у кишеню поклали й не будують...

Може, воно десь і стирчить фундамент, так хіба ти за отаким високим бадиллям побачиш?

* * *

У Дніпропетровську для робітників заводу ДЗМУ збудували чотири будинки.

Кербудом призначили Колибенка Тимофія.

Доручили: доглядай, дбай про будівлі і про мешканців. Щоб усюди був порядок!

Живуть собі люди в тих будинках. Коли раптом — стоп! Аврал! Кризь стелі у кімнатах № 28 і 30 потекла вода.

Мешканці до Колибенка — тече! Біжить і дзюрчить! Колибенко, «нічтоже сумняшесь», запевнив: небесну воду шифером затримаємо.

Сказав, але не зав'язав. Ясніше: дірок на покрівлі не полатав. Водичка ще бурхливіше потекла.

Робітники знову до Колибенка — хоч чим-небудь залатайте!

Удруге Колибенко «на повний серйоз» заявив: не сумуйте, не нудьгуйте! Скоро піде сніг. Намете, будете із сніжною бабою у піжмурки грати.

Веселий кербуд! Хоч у кінокомедію вставляй!

* * *

У нас, на Радянській землі, людина дорожча всякої техніки! Тільки не для начальника 5 районного управління будівництва газопроводу Ставрополь—Москва т. Жукова та голови профкому т. Литвинова.

Коротенько. Робітники управління живуть за вісім кілометрів од місця роботи. Живуть у Писарівці, Ново-Псковського району, Луганської області.

Година чи негода, щодня робітники й робітниці чимчикують пішака з роботи додому й з дому на роботу.

Чому? Адже ж в управлінні є сім автомашин, восьма — по аварійних справах, дев'ята — гарненький, новенький автобус.

Автобус, на якому викарбувано: спеціально для перевозки робітників.

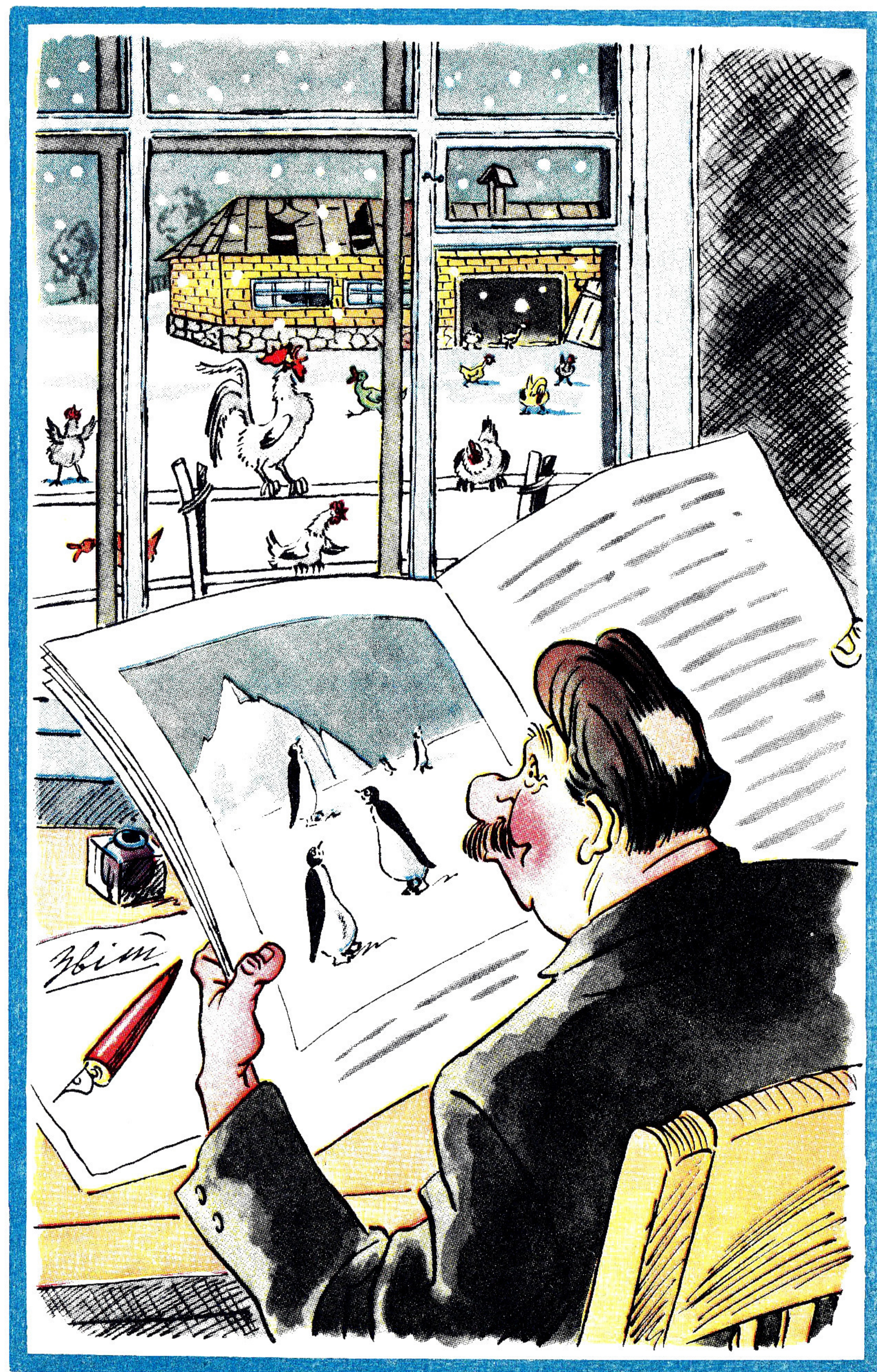
Чого ж тоді робітники пішачка мандрують?

Начальник управління т. Жуков і голова профкому т. Литвинов жаліють, бачите, не людину, а машину. Кажуть — машину треба берегти! Хай менше крутиться. А у вас ноги міцненькі, дебеленькі — шпарте!...

Та ще й шоферів підібрали кремезних, кам'яних — Чумака і Плотникова. Проти, моли — не підвезуть.

От які ще єсть глухмани!..

Ол. КОВІНКА.

— Морока з цими курми та качками — холоду бояться... Отаку б нам птицю!..

БЕЗ ВОДИ

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Письменникам і журналістам часто закидають: у ваших, мовляв, творах дуже багато води.

Не будемо критися — буває, трапляється.

Але запевняємо шановних читачів, що в цьому фейлетоні ні краплини води немає. Навіть, коли б ми хотіли його розвести водою, то не зробили б цього: ніде води взяти...

1.

Ніч. Усі сплять. Сплять запоріжці теж.

А от Іванові Івановичу не дозволено цієї ночі спати, не має права він на солодкі сни.

Сидить бідолоха на стільчику у ванній кімнаті та пильно-пильно прислухається до крана, чи не йде вода. Позбирав Іван Іванович усі відра, каструлі, горшки, глечики і навіть консервні банки і чекає, як мисливець на перепілку, тієї хвилини, коли з крана потече водиця.

Та ось у крані щось зашуміло. Іван Іванович насторожився й аж підвівся.

Але в крані пошипіло, побулькало та й затихло...

Що ж скажуть йому вранці сусіди?

Прослав, прогавив, скажуть, воду! Не виправдав довір'я колективу! А хіба ж він винен, що тому капосному кранові як заціпило...

Отак щодня, щоночі чергують мешканці комунальних квартир у селищі трансформаторного заводу в м. Запоріжжі, щоб набрати води.

А комунгоспівці бомаги пишуть, воду паперову ллють та обіцяють. Вітку звальювали все на сади, — мовляв, багато води на них витрачається. Тепер холодно, сади не поливаються...

А селище сидить без води.

2.

А щоб у селищі на шахті ім. Калініна у Горлівці напитися, треба добрим спортсменом бути, бо доводиться туго воду з балки кілометрів за два тягати на коромислі...

Пишуть шахтарі уже понад три роки. І секретареві міському партії т. Петрову, і голові райвиконкому т. Голенку.

Приїхав було т. Голенко у селище, намітив місце для колонки і навіть канавокопача прислав. Вирила та машина канави до квартири завшахтою та головного інженера, забезпечила їх водою і поїхала собі, а іншим мешканцям — знову за коромисло та у балку. Труб, мовляв, не вистачає.

Чи ж тільки труб?

3.

Заступник голови Ворошиловського райвиконкому (на Луганщині) т. Король аж упрів, пишучи листа до Перця.

Та так він уже гладенько-гладенько написав. Спочатку покаявся: мовляв, винні — не було в селищі Комісарівці ні водопроводу, ні каналізації, ні дитячого садка, ні ясел. Не було, та й зараз немає, але буде! І буде не колись там, а до осені цього року.

Написав, перечитав, послав бомагу і зітхнув легенько.

Послав листа та й забув, напевно, про нього.

Одне діло листи писати, а друге — діло робити.

Бо уже і осінь минула, і зима настала, а мешканці Комісарівки дивляться на т. Короля та дивуються його умінню воду лити (тільки на папері, звичайно!).

А де ж вода?

Що тепер т. Король напише?

4.

Це було у Львові.

Ванько прийшов до школи. Обличчя сіре. Очі заспані.

— Невмивака! Невмивака! — заскакали навколо учні.

— Коли ж мені умиватися? — махнув рукою Ванько. — До школи треба вирушати о восьмій годині ранку, а воду на нашій вулиці пускають о пів на дев'яту...

— А де ж ти живеш?

— Та на вулиці Кривоноса...

5.

А в Києві? Дніпро-Славутич тече... А в магазинах — і нарзани, і лимонади, і всіляке тобі ситро є. А автомати? Кинеш у щілінку п'ятака і підставляй склянку.

Одним словом, у Києві води досить. І, напевно, ніхто не нарікає на безводдя на Хрещатику.

То так, з Хрещатика ніхто не нарікає.

А от з вулиці Саксаганського «гласи вопіючих» несуться.

На цій вулиці є будинок № 22, в якому близько 40 квартир.

Близько 40 квартир, а навколо ні водопровідної колонки, ні крана немає.

Уже й вказівки давалися, і проекти та кошториси складалися, і асигнування виділялися, а все те — ні туди і ні сюди, бо мешканці будинку № 22 і досі без води.

* * *

От і спробуйте написати про все це водянистого фейлетона!

Ю. КРУГЛЯК.

ОБ'ЯВИ

оголошення

Гуртом з Вроздрів
(здебільшого вроздрів)
продаємо цеглу

за зразками (див. фото), схвалені Миколаївським обласним управлінням промисловості будівельних матеріалів.

Дирекція Миколаївських цегельних заводів № 1 і № 2.

Громадськість шахти ім. Войкова (трест «Лисичанськвугілля», Луганської області)

ПОРУШУЄ СПРАВУ

ПРО РОЗЛУЧЕННЯ з лисичанським дорожньо-будівельним управлінням тресту «Кадіївшахтобуд», що встановило

НЕЧУВАНИЙ РЕКОРД

— за два роки роботи на шахті заасфальтувало аж... 75 погонних метрів під'їзного шляху.

Приймаємо вантажі

від Синельниківського заводу ім. Комінтерну (плуги, культиватори та інші сільгоспмашини)

для відправки їх дрібними партіями замовникам

гарантуємо,

що вантажі ті пролежать на станції доти, доки їх не погризе іржа.

Начальник станції Синельникове-1 В. П. САКСАГАНСЬКИЙ.

Трамваї Миколаєва!

КОРИСТУЙТЕСЯ ТРАМВАЄМ та іншими видами транспорту.

НЕ ХОДІТЬ ПІШКИ, бо можуть порвати собаки, які вільно розгулюють вулицями міста.

БЕРІТЬ ПРИКЛАД з голови міськвиконкому т. Штефана: він ніколи не витикається з машини без доброї ломаки.

Не вірте брехунам,

які запевняють, що у крамницях нашої області нібито бачили

двоспальні ліжка!

АВТОРИТЕТНО ЗАЯВЛЯЄМО, що таких товародиниць у нашій торговельній сітці

НЕ БУЛО, НЕМА і НЕВІДОМО, КОЛИ БУДУТЬ.

ЗАПОРІЗЬКЕ ОБЛАСНЕ УПРАВЛІННЯ ТОРГІВЛІ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чому це у вас, крім солі, нічого немає?
— Так у нас же СІЛЬмаг!

350 ГРАМІВ ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ

Що було, то було... Було принесє людина до магазину порожні скляні банки від консервів, а там починається:

— Цю візьмемо... І цю беремо... А ті — ні. Вони тристап'ятдесятиграмові... Чому не беремо? Тому, що харчова промисловість відмовляється брати їх.

Так було. Але тепер здоровий глузд узяти гору над примхами вередунів. Починаючи з другої половини 1959 року, торговельні організації знову почали приймати від покупців всяку скляну тару — навіть тристап'ятдесятиграмову

— От і добре, — скажете.

Добре, та... не дуже.

На Житомирщині у другій половині 1959 року було прийнято від населення 450 тисяч порожніх скляних банок. Але далі магазинів ця скляна тара не пішла. Чому? А тому, що це... тристап'ятдесятиграмовая скляна тара.

Трицять торговельні склади від банок, трицять і самі скляні банки, а дівати їх нікуди, відвантажувати — нікому. Три місяці «Укрголовхарчозбутсировина» та управління матеріально-технічного постачання і збуту Київського раднаргоспу не давали рознарядок на відвантаження цієї скляної тари, не відповідали на листи і телеграми. Лише на четвертий місяць, коли торговельні працівники поскаржилися Держпланові, подав голос заступник начальника управління матеріально-технічного постачання Київського раднаргоспу т. Кашлинський. Він розпорядився відвантажити 300 тисяч скляних банок Житомирському, а 230 тисяч — Білоцерківському консервним заводам.

— От і добре, — знову можете сказати.

Добре, та... не дуже. Вередуни, бачите, ще не скрізь перевелися. Директор Житомирського консервного заводу і слухати про 350-грамові банки не захотів, а директор Білоцерківського заводу, як побачив їх, то сам мало не поліз у банку.

— Не потрібні вони мені! — заволав він. — Без них мороки вистачає, а тут ще займайся потрійною бухгалтерією.

Ось у чім заковика: у бухгалтерії! У непосильних для деякого з господарників арифметичних підрахунках. Незручна вона для підрахунків, ота тристап'ятдесятиграмовая тара. Через те її, горопашну, і спіткала така страшна кара: замість того, щоб у ній зберігати консервоване, її саму консервують!

Вечірня РОЗМОВА

— Дай-но мені, мила,
Дай-но, чорнобрива,
Дай-но мені вечеряти,
Пташко сизокрила.

— Ой не лай мене, коханий,
Не гнівайся, довгожданий,
Не навчила мене мати
Істи-пити готувати.

— Ну, а як же, мила,
Як же, чорнобрива,
Як же будемо ми жити,
Пташко сизокрила?

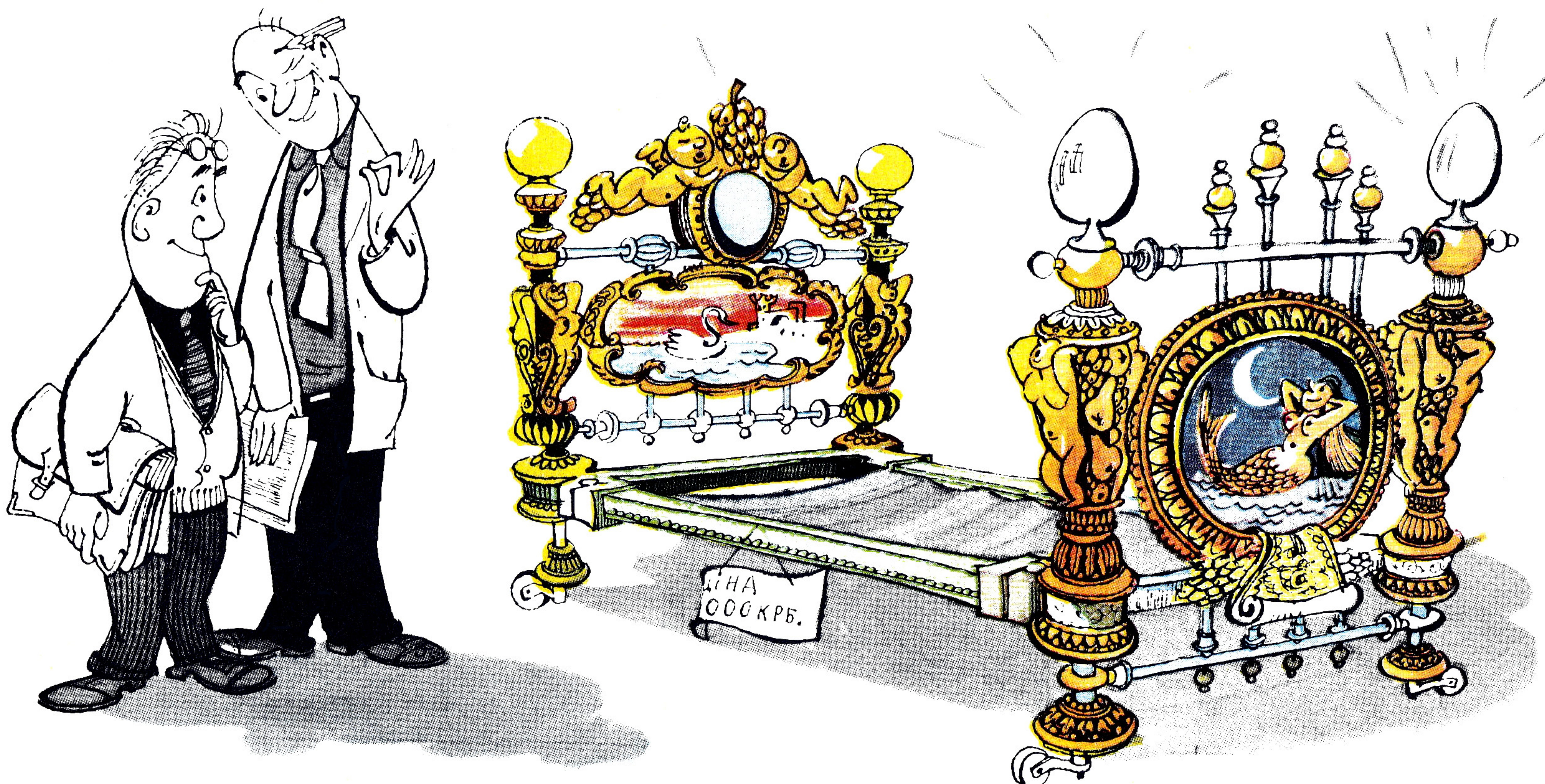
— Не журися, моє серце,
Бо уже до того йдеться,
Що всі страви в дім дружина
Носитиме з магазину.

— Отоді ж я, мила,
Гарна, чорнобрива,
І сватів пришло до тебе,
Пташко сизокрила!

А. БАХУТА,
муляр.

м. Кривий Ріг.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Наша продукція випробувана: ми цю модель 60 років випускаємо!

ЯК БІДНИЙ ІВАН ШИНКАРЯ ОШУКАВ

В одному селі жив шинкар. Через дорогу — Іван. Шинкар жив багато, а Іван бідно. От захоїлося й Іванові позжити багато.

— Давай, жінко, продамо корову, — каже Іван, — уторгуємо гроші і заживемо багато, як отой шинкар.

Продали вони корову. Завелися в Івана гроші. От заходить він до шинкаря:

— Дай-но мені три сигарети.

А сам дає десять карбованців.

Шинкар дав три сигарети і почав здачу лічити.

— Не треба, — сказав Іван і пішов геть.

Шинкар аж очі вирячив, але нічого не сказав. Наступного дня знову приходять Іван. Суне шинкареві вже двадцять карбованців:

— Дай три сигарети.

Не встиг шинкар подати сигарети, аж гульк — Іван надворі вже.

— Іване, Іване, а здачу! — гукає шинкар.

А той тільки махнув рукою і пішов собі далі. «Звідки Іван бере гроші?» — ламає голову шинкар. Два дні ламав, а на третій заходить до нього та й питає:

— Іване, де ти гроші береш?

— Сам роблю. У мене така машина є.

— Продай!.. Скільки хочеш за неї?

— Десять тисяч. Приходь увечері — забереш.

Тільки-но смеркло, аж на порозі шинкар стоїть.

— Давай, Іване, машину! Де вона?

— Онде, стоїть в кутку, — Іван показав на прикриту рушником лопату, що стояла біля печі.

— Е, то ти мене обдурити хочеш?

— Аніскілечки. Ось подивись, як я нею гроші роблю.

Відчинив Іван вікно. Узав лопату і непомітно кивнув своїй дружині (а з нею було домовлено раніше), щоб вийшла з хати. Поклав він на лопату 10 карбованців, просунув у вікно і каже:

— Десять на десять.

Витягає лопату, аж там двадцять карбованців лежить.

Потім поклав двадцять карбованців і знову висунув її у вікно.

— Двадцять на двадцять.

Вийняв лопату, а там лежить уже сорок карбованців.

— Сорок на сорок...

— Досить, досить, Іване. Ось тобі десять тисяч і давай сюди машинку, — гарячиться шинкар.

Забрав Іван гроші, а шинкар лопату, і, навіть не подякувавши, шусть у двері та й гайда додому. Іван слідом городами, городами, та й став під вікном шинкаревої хати.

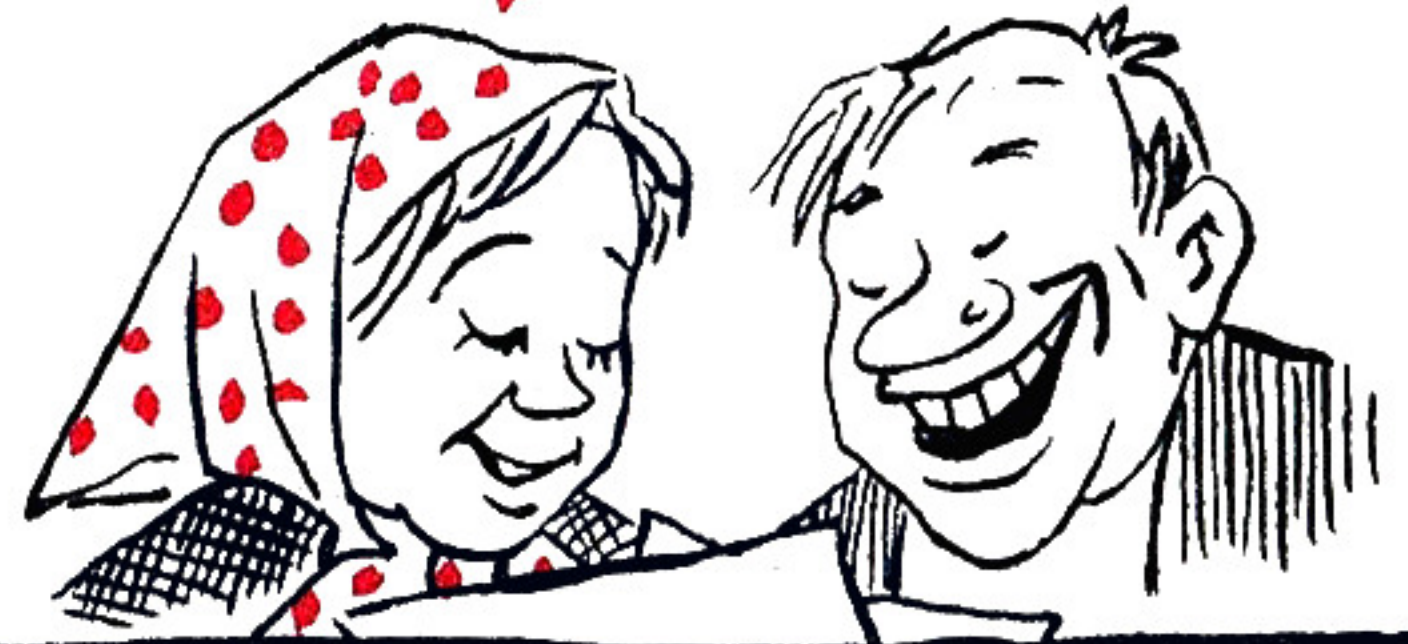
— Жінко, давай гроші робити! — випалив захеканий шинкар, убігши до хати. — Ось диви.

Кладе шинкар на лопату п'ятдесят карбованців, висуває її у вікно і кричить:

— П'ятдесят на п'ятдесят.

Іван поклав сто карбованців. Шинкар витягає лопату і гукає:

Народні

Усмішки

— Є!

Кладе сто карбованців.

— Сто на сто.

Витягає лопату, а на ній двісті карбованців.

— Сумку, сумку клади! — кричить дружина.

А в сумці не жарти — тридцять тисяч.

Поклав шинкар сумку.

— Сумка на сумку!..

Іван побачив таке діло, за сумку і мерщій додому. Роздягнувся і в постіль. Удає, що спить.

Раптом вдирається в хату шинкар.

— Ах ти сякий, ах ти такий! Навіщо ошукав мене? — І розповів, як було діло.

— Е, то ти невірно клав гроші, — відказав Іван, — треба було щораз додавати по десять карбованців, а не кидати сотень...

Так бідний Іван ошукав заздрісного шинкаря.

Повідомив Карл НЕЙМАРК,

з міста Камінь-Каширський, Волинської області.

ДОВІДКА ПРО ТВЕРЕЗІСТЬ

Дорогий Перче! На твоє запрошення пишу бувальщину з життя. Під час роботи в одному будівельному управлінні трапився такий випадок: у визначені дні після роботи весь нерівний апарат збирався в кабінеті начальника на планерку. Був серед них і один десятник, який завжди приходив на планерку п'яний. За це йому не раз перепало. Та цього разу десятник, як не дивно, прийшов тверезий, але вираз його обличчя від того мало змінився.

Побачивши десятника, начальник, як і завжди, почав його лаяти, мовляв, знову п'яний. Той почав відмовлятися. Зав'язалася суперечка. Тоді

начальник послав десятника до лікарні, щоб там зробили експертизу і видали довідку.

Пішов сердега до лікарні. Перевірив його лікар і видав довідку, що він тверезий. Одержавши довідку, десятник пішов у пивну і напився п'яним. Потім увійшов до кабінету начальника і, ледве тримаючись на ногах, подав довідку про те, що він тверезий.

Повідомив Іван ГОРБОВ,

с. Верхня Кринка, Харцизького району, Сталінської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКІ

Мовчи, глуха, менше гріха.

Гарній дівці гарно і в ганчірці.

Смерть і родини не ждуть доброї години.

Ненадовго старий жениться.

На собаку мале, а на kota велике.

Лучче своє латане, ніж чуже хватане.

У чужій кошарі овець не розведеш.

Хоч не в'їжно, так улїжно.

Як пекти, та варити, та гарячим давиться, то цабе, рябий, до ями.

Пішла по сіль, та й чорт насів.

Кажи завжди правду, то не будеш нічого придумувати.

Краще шукати і не знайти, ніж знайти і загубити.

Важко піднятися і легко опуститися.

Будь добрий до всіх, а з ним дружити — подумай.

Не завжди кажи те, що знаєш, а завжди знай те, що кажеш.

Повідомила Софія БАБИЧ

з м. Бердянська, Запорізької області.

* * *

Роботящому день годує рік, а ледачому день на роботі, як вік.

Ліньки та горілка — родичі злидням.

Честь не вусам і бороді, а розуму в голові.

Диплом — дипломом, а розум — розумом.

Записав О. ШКИРЯ в селах Краснопільського району, Сумської області.

Ні курють, Ні плевцють

От вам Лука: рукавиці за пазухою, а він їх шука.

Та грець з ним, з тим Лукою: тільки й біди буде, що руки поморозить роззява!

Біда, коли отой Лука державні грошки за вітром пуска.

Станіславський міськторг вирішив завалити крамниці різними господарськими товарами, щоб люди не нарікали, що в тих крамницях полиці порожні.

Зашуміло-загуло... Понаписували листи, вдарили телеграми, розіслали гінців-молодців.

Небагато й часу минуло, як покотили до Станіслава вагони з усіх кінців землі нашої просторі.

З Ленінграда одержали станіславці силу-силенну торбочок-авосьок. Іграшки — коник-стрибунець, Ванька-встанька і Матрьошка — приїхали з Білорусії. Окремим вагоном! Синьку привезли з Талліна. Сковороди і табакерки аж з Уральських гір прикотили.

Прибув товар з берегів Волги і Оки, з Кавказу і Криму, з славного Донбасу. Широкий асортимент склався: тут вам ночви і друшляки, ножиці і чайники, кельми та вила, парасольки і ліхтарі «летюча миша».

Особливою ініціативою блиснули завідувачі проммагазинами № 18 і № 121 тт. Ярослав Ячик і Костянтин Собко. Вони поїхали у Смо-

ленськ та й закупили там на півтора мільйона карбованців глечиків, мисок і кухликів!

— Та що ж ви робите, люди добрі?! — кажуть торговельним працівникам Станіслава. — Хтозна звідки ночви та друшляки завозите. Невже не можна отого всього на місці наробити?

— Ми продаємо, а не виробляємо, — відповідають майстри прилавка. — Поговоріть з керівниками Станіславського раднаргоспу. То ж вони ні кують, ні плещуть, не дають нам речей широкого вжитку.

— Он чого захотіли! — почувлося з раднаргоспу. — Будемо ми над чайниками та якимись там «летючими мишами» сидіти. Натискуйте на місцеву промисловість. Адже це їхній хліб.

Ой, гіркий той хліб!

Чималий райпромкомбінат у місті Галичі. Керує ним т. Мандражеев. Пробивав цей майстер робити діжі для тіста, відра та дійниці, плів кошики, в'язав вінки. Обіцяв, що двадцять дві речі випускатиме, та і досі нічого не освоїв. За все Мандражеев береться, та нічого йому не вдається.

Солотвинський і Тисменицький промкомбінати за останні чотири роки не освоїли виробництва жодної речі господарського вжитку. А директори цих комбінатів тт. Химчак і Гута своєї ведуть: «Ось ми роздивимось, ось ми розвернемось...»

Найдужче розмахнувся директор Станіславського міськпромкомбінату т. Подгорнов. Давненько вже він говорив:

— Двадцять п'ять предметів вироблятимемо! Що тільки душа забажає — у нас буде.

Пробивав цей промкомбінат тертушки і синьку робити, пробивав посуд з гуцульським орнаментом випускати, і коники дітям ліпив, та нічого до пуття не довів. А тепер Подгорнов за нове взявся: обіцяє пилососи для чищення одягу випускати, та поки що тільки пилуку в очі всім пускає.

У когось і шило голило, а в нього і бритва не бере.

Великі природні багатства Станіславщини. Одні ліси чого варті! А доходять до того, що макогони з півночі завозять.

Чи довго ж воно так буде?

М. ЛАТИШЕВ.

РІЗНОКАЛІБЕРНИЙ СПЕЦІАЛІСТ

Яким його вітром занесло, де він блукав раніше — хтозна. На селі з'явився несподівано. Одягнений був теж незвичайно: білий, шарудкий плащ, на голові зеленючий капелюх з мотузочком — порося під лопухом; мотузочок, тільки більш поцяцькований, теліпався й на шиї, худій і довгій.

— Це мій старий приятель Грицько Задерживостенко, — дещо розвіяв туман таємничості Марко Заболотний, у якого оселився Грицько. — Ми разом із ним в армії шоферами служили... Разом крашанки у радіаторі варили, разом «антифриз» пили, от тільки на гауптвахтах сиділи нарізно.

Другого дня по приїзді Грицько Задерживостенко завітав до голови колгоспу.

— Так оце ви й будете голова, — мовив Грицько, розсівшись у кріслі. — Ну, привіткі... привіткі... Я — Задери, через рисочку, фост Гриціант Явтухович. Може, чували? Гм... ні... Значить, газет не читаєте. А обласна преса оце недавно яскраво висвітлила мою діяльність. Я — різнокаліберний спеціаліст, тобто я володію спеціальностями усіх, які ви тільки знаєте, калібрів. Добре граю на гітарі, грав у ресторанному джазі, можу говорити по радіо, диктор то-їсть, крім того, співаю, танцюю...

— Чоловіче добрий, — перебив його голова, — у нас усі можуть і танцювати, і співати — перші призи на районних олімпіадах завойовуємо. А чи не хотіли б ви замість гітари взяти вила-трійчата і вивозити гній на поле?

«От же інтересні люди бувають, гляньте тільки на них. Прямо з ресторану хочуть пересадити на купу гною. Е-е-е ні! Краще вже буду фотографом», — вирішив Грицько.

Спершу робота для Грицька Задерживостенка знаходилась. Охочих по красуватися перед фотоапаратом було багацько, але далі кількість їх почала різко зменшуватись, бо всі, без винятку, виходили в нього «шевельоними».

Бувало стріне Грицько десь на вулиці свого клієнта й улесливо так:

— Привіткі, мадам... А ваші фотографічні фотографії уже готові. Грицько довго нишпорить по кишенях, мугикає (ото недогадливий народ), нарешті зважується:

— Вибачайте, мадам... Уперед гроші.

— А скільки ж вам?

— Та грамчиків на триста підкинете і розминемося.

«Мадам», відрухавши гроші, одержує фотокартки, розгублено крутить їх у руках — то з одного боку подивиться, то з другого...

— А де ж тут я? — питає стривожено.

— Осьде, — завжди упевнено показує Грицько.

— А звідкіль же ви знаєте, що то іменно я, а не хто інший? Хто ж мені, крім вас, повірить?

Зітхне Грицько, поспівчуває:

— Що ж... тоді ви получилися шевельоною. Перед фотографічним апаратом треба сидіти смирно і з ніжною посмішкою на устах, ось так, а ви, мадам, вертілися, наче блоха на патефоні.

— А хата?

— Що хата?..

— Та хата ж, кажу, двадцять п'ять літ простояла на одному місці не шевельоною, а тепер шевелитися надумала?! Вертай назад гроші.

— Вибачайте, мадам... За куплений товар гроші назад не повертаються.

...Одного разу знімав Грицько бабу в домовині, так і та, безгрішна й праведна, умудрилася «пошевелитися». Ображений дід, а до нього залюбки приєдналося ще кілька скривджених «шевельоних», вирішили відлупцювати бузувіра. Грицько ледь-ледь утік од них. Щоправда, пообіцяв більш ніколи і нікого не фотографувати.

— Перекваліфікуюся, громадяни... Буду парикмахером! Вас, товариші мужчини, обіцяю по одному разу підстригти і поголити безплатно. Діду, цур, без кулаків... Вашу лисину, дідусю, так чисто вибриватиму, так

щедро різними «фіалками» і «карменами» кропитиму, що там знову волосся почне рости...

Примостився собі Грицько Задерживостенко на призьбі, побренькує на гітарі і тоскно наспівує, на клієнтів очікує.

Не йдуть люди ні голитися, ні підстригатися. Ач, чуби які позаводили! Хіба ж то чуби? Гайворонячі гнізда. І де та культура? Він,

Гриціант Явтухович, розпрощався з усіма принадами міського життя, забрів до цієї глушини просвіщати їх, темних, забитих.. А вони, невдячні, — то на воза з гноем сідай, то з кулаками. Ось і жертвуй своїм щастям для таких... Та думай не думай, а в кишені від тих дум червінці не зашелестять.

І довелося Грицькові самому виходити на лови. Немов мара, бродив по селу у білому халаті. Якщо щастило, підстригав. Тільки підстригав малюків і столітніх дідів. Громадян середнього віку Грицько не наважувався підстригати. Боявся — поб'ють.

...Підстриг одного ветхого дідка. Позаду на голові лисина — як увійде до хати, сонячні зайчики бігають по стелі від отієї лисини, а попереду чубчик метеляється, ніби пороссячий хвостик.

Хлопчаки чередою бігали за дідом:

— Ага-ага — дід Ілько стиляга... Ага-ага...

А баба мало з хати не вигнала діда Ілька. «Не хочу, — сказала, — під однією стріхою жити з стилягами».

Дедалі менше ставало охочих стригтися у Грицька. Бувало тільки заведе він: «Привіткі, дедушка... А хочете, я вам оборуду зачіску а ля Тарзан?» — ображена клієнтура один з перед одного грізно бубонить:

— Ти до нас не присусіджуйся... Ми грамотні... Хіба ж тобі людські голови оборудувати? Ти ж не зугарен навіть овець стригти... Згинь!

Повештався Грицько ще трохи по селу, а потім одного вечора зібрав своє манаття в лантух і, навіть не подякувавши приятелеві Маркові Заболотному за гостинний притулок, потай вислизнув з хати і зник.

Куди? Хтозна...

Г. ЗАВГОРОДНІЙ,

м. Дніпропетровськ.

Петро ДОРОШКО

ЗАТРИБУННИЙ СОЛОВЕЙ

Як на зборах слово візьме
Затрибунний соловей,
Так промова, ніби пісня,
Так і ллється із грудей.

Він ніколи справ посутніх
Не торкнеться — забува.
А зате вже похвал присутніх
Знає лагідні слова.

Всі йому такі хороші,
Всі такі приємні, гарні.
Вправо — реверанс Антоші,
Вліво — два поклони Ганні.

Слів солодких добру тонну
Висипле в серця і в душі.
П'ятдесят похвал Платону,
Дев'яносто п'ять Павлуші.

Бігають по залі очі,
Нап'ялись на скронях жили.
Так він прагне, так він хоче,
Щоб усі його хвалили.

Після ж зборів шепче нишком:
— Я даремно розпалився,
Більш про них ні слова — кришка,
Я в тих людях помилився.

Бо Павлуша — то ж діляга,
А Платон — старий стиляга.

Не хвали їм, а догани,
Та на зборах на загальних.
Ніякої їм пошани,
Ніяких їм преміальних.

Тільки ви насправді гарні,
Тільки ви навек хороші.

Це він так в куточку Ганні,
А за чаркою Антоші.

І до вуха, як при змові,
Нахилє личко жовте:
— Я за вас слівце замовив,
Тож за мене ви замовте.

А затим Павлушу знайде,
Чи підстереже Платона,
Зашепоче: — Друзі, знайте,
Помилявся я. Справа в тому,

Що Антоша — то ж п'яничка,
Ганна ж — просто істеричка.

Не хвали їм, а догани,
Та на зборах на загальних.
Ніякої їм пошани,
Ніяких їм преміальних!

І до вуха, як при змові:
— Це між нами зберігайте.
Я за вас слівце замовив,
Ви ж мене не забувайте.

Знов загальні збори. Знову
Затрибунний соловей
Виглошує промову,
Причаровує людей.

То пошле поклін, то усміх,
То похвал букет бучний.
І — дивіться — має успіх,
Тільки, правда, незначний.

— Ну, і вмє ж воду лити, —
Кажуть в залі, — ну, вже й чеше.
Може й дурня розхвалити
І розумного оббреше.

Не минає, бач, нікого,
Промовляє без кінця...

А у вас нема такого
Говіркого молодця?

Е К З Е М П Л Я Р

Він листи до матері старої,
Що колись гойдала у колісці,
Вже не пише власною рукою,
А диктує власній машиністці.
Ту синівську ласку клаца Клара
В двох — через копірку —

Бо, про всякий випадок, лукавий
Шеф її, узявши нитку й шило,
Підшиває копії до справи,
Щоб йому
бездушність не пришили.

екземплярах,

Валентин ЛАГОДА.

МОЛИТВИ «ТОВАРИСТВА ІСУСА» В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Жирний містер Веренфрід Ласо дивиться на Схід
Брязка золотом святенник
З ватиканської казни,
Закликаючи молитись
Богу нової війни.

Що моральним, а що ні
Буде в атомній війні?
— Аморальне, — каже він, —
Перш за все, бажання жить,
Аморально, — каже він, —
Честі-совісті служить.

— Помоліось, — каже він. —
Атомній істерії,
Зброї атомній, новій,
Танкам, жандармерії.

Аденауер для нас
Меценат статечний,
«Товариство Ісуса»
Завжди друг сердечний.

Поклонімося ж йому,
Вдаримо в літаври,
Хрестоносної війни
Зодягнімо лаври.

Утворімо легіон
Імені всевишнього,
І звільнімо розум свій
Від усього лишнього —

Від гуманності, від пут
Співчуття і лірики.
Аденауеру святі
Створим панегірики.

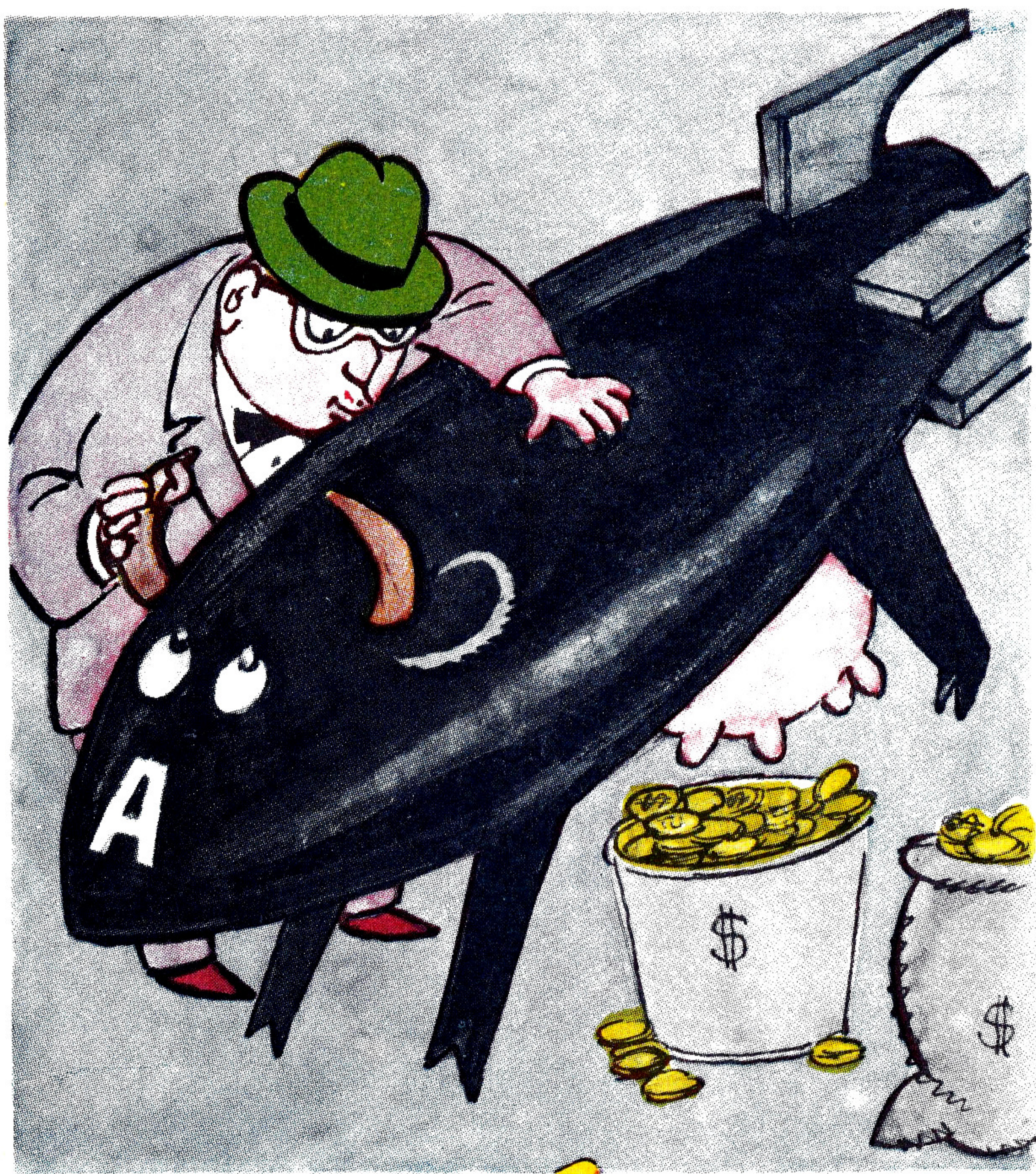
«День ікса» призначить він,
Та нехай не бариться,
А молитва на війні
Кров'ю отовариться.

Легіон ітима наш
Вслід за його танками,
Не скупиться дід для нас
Архіобіцянками.

Дарма б'єте ви лоби, —
Як би ненароком
Вам молитви за війну
Та не вийшли боком!

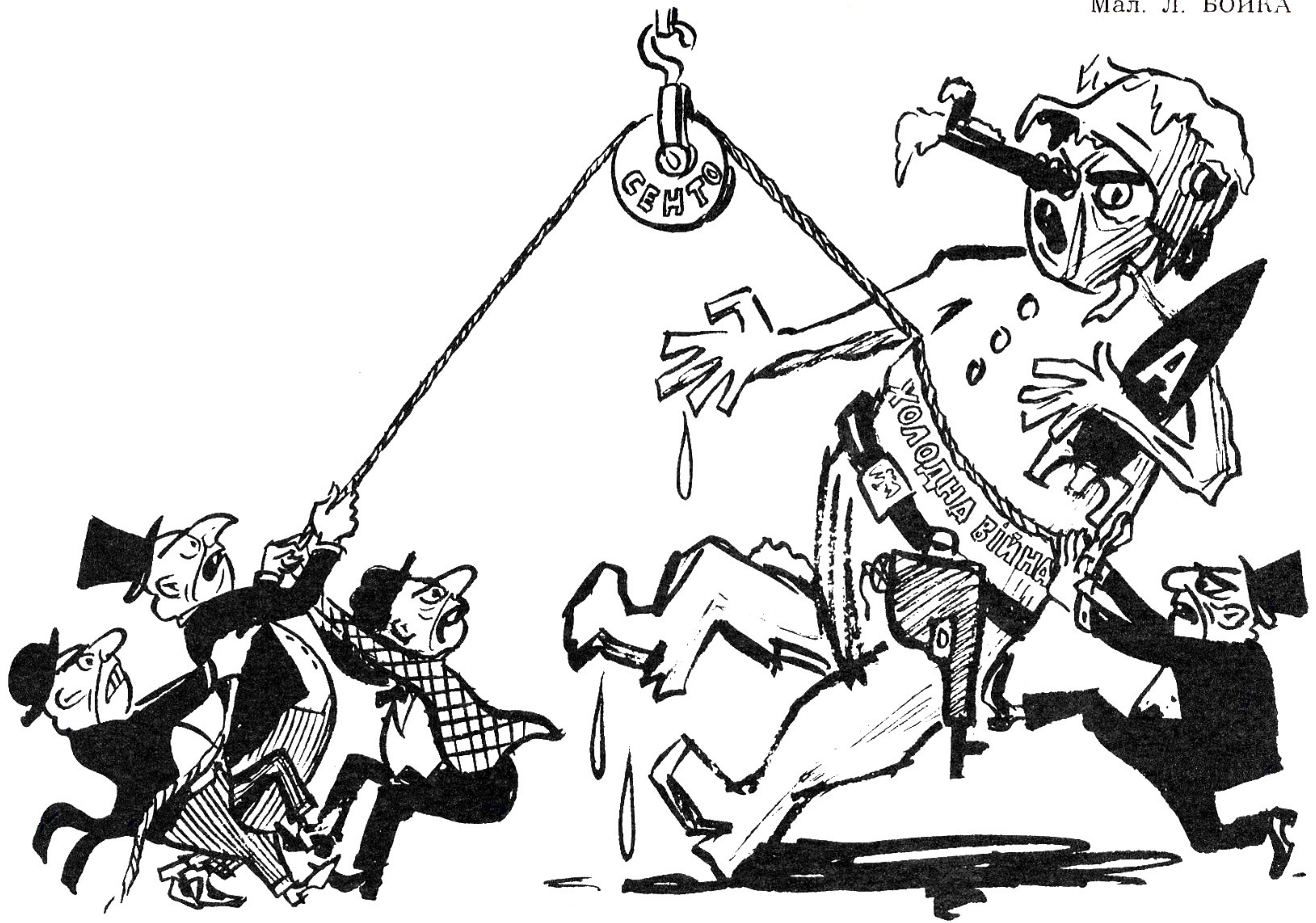

Мал. Л. КАПЛАНА

Дійна корівка.

Мал. Л. БОЙКА

НОВИЙ БЛОК

...А КОМУ Й ДІРКА ВІД БУБЛИКА

У буржуазних учених економістів роботи тепер по саму зав'язку: вони підшукують нову назву для сучасного капіталістичного ладу. Стара назва себе остаточно скомпрометувала. Одвертаються від капіталізму люди.

— Знайшов! — вигукнув один із тих вчених — американський професор Мінс. І швиденько вчений трактат настрочив.

Якщо вірити професорові, то капіталізм тепер уже не той, що був колись, а «колективний». «Колективний капіталізм»! Непогано, правда? Усі 170 мільйонів жителів Сполучених Штатів, з дітьми і немовлятами, єдиним помахом пера стали «колективними капіталістами». Нікого, крім капіталістів, в усій країні не залишилося. Ні тобі експлуатації, ні тобі класової боротьби, бо ж кого експлуатувати і з ким боротися, коли геть чисто всі — капіталісти!

А інший американський професор — Джон Аллен, той ще краще вигадав. Навіть не «колективний», а — «народний капіталізм». «Народний»!.. Така вже приваблива назва, що кращої і не знайдеш!

Припала до серця ця хитра назва редакторам з «Нью-Йорк таймс». Вони з радістю написали у своїй газеті: «Відсутність підходящої назви ставила нас у скрутне становище. Народний капіталізм — це саме те, що нам потрібно у боротьбі за умилі людей».

Але всіх отих американських професорів переплюнув містер Генрі Лодж з державного департаменту Сполучених Штатів. Прочитав Лодж оті професорські вигадки і рішуче заявив:

«Не піде! Не годиться! Слово — капіталізм — залишилося? Залишилося! А треба зовсім без цього клятого слова!»

І містер Генрі Лодж винайшов зовсім нове. Капіталізм тепер уже анітрішечки не капіталізм, а «економічний гуманізм», а пани капіталісти зовсім уже не капіталісти, а «гуманісти»!

«Гуманіст» Рокфеллер, «гуманіст» Морган, «гуманіст» Форд.. Про яку ж тепер експлуатацію може йти мова? Боронь боже!.. Щоб гуманісти та людей експлуатували!

А от півмільйона американських сталеварів щось і не помітили, що капіталізм уже не капіталізм, а «економічний гуманізм», і що власники заводів «Юнайтед Стейтс стіл» уже не експлуататори, а «гуманісти». Узяли та й почали страйкувати, вимагати од своїх «гуманістів» підвищення заробітної плати, поліпшення умов роботи, людських прав. Мусили «гуманісти» той страйк законом Тафта-Хартлі припиняти.

А нові назви для капіталізму так і сипляться з-під учених пер. Он у Західній Німеччині не лише скасували саму назву — капіталізм, там тепер уже немає ні робітників, ні підприємців, усі стали там «соціальними партнерами». Винайшов цих «партнерів» сам Людвіг Ерхард — боннський міністр економіки. А він людина вчена. Ще за Гітлера собі професорського титула заробив.

Тепер кого не візьмеш у Західній Німеччині — всі вони «соціальні партнери». Альфред Крупп з його трьома мільярдами марок і безробітний рурський шахтар — обидва вони «партнери», та ще й «соціальні». Так би мовити, на рівній нозі. А за Аденауером, так і не на рівній. Бо ж пан канцлер твердять, що в Західній Німеччині робітники тепер живуть краще, ніж підприємці. Ось до чого дійшли!

Поміж «соціальними партнерами», звичайно, також не може бути ніякої там експлуатації, чи чогось подібного, а про класову боротьбу — так забудьте зовсім!

Прибутки? Пан професор Ерхард кажуть, що тепер у Західній Німеччині прибутки «справедливо» розподіляються між отими «соціальними партнерами». Є тут такий «партнер» — Генріх Дінкельбах, власник півтора десятка великих металургійних підприємств. Заробив він минулого року не так уже багато, якихось там 60 мільйонів марок. А робітники на його заводах заробили, як повідомила сама боннська офіційна статистика, в середньому не більше, як 300 марок на місяць кожен. А ще повідомила та статистика, що в Західній Німеччині прожитковий мінімум для родини з чотирьох осіб становить 450 марок на місяць...

І все виходить — тихо, мирно, «справедливо», як личить між «партнерами». Кожного бублика ділять між усіма. Одному (Круппу чи, скажімо, Дінкельбаху) — бублик, іншому (робітникові, звичайно) — дірку від бублика...

А ви кажете капіталізм!..

Я. ВАЛАХ.

САТИРА наших друзів

Щиро буде обговорювати питання про те, що таке мирне співіснування, коли заговорять такі страхітливі засоби винищення, як атомні і водневі бомби... Не зважати на це, значить заплющувати очі і заткнути вуха, сховати свою голову, як це робить страус, коли на нього насувається небезпека.

(М. С. ХРУЦОВ).

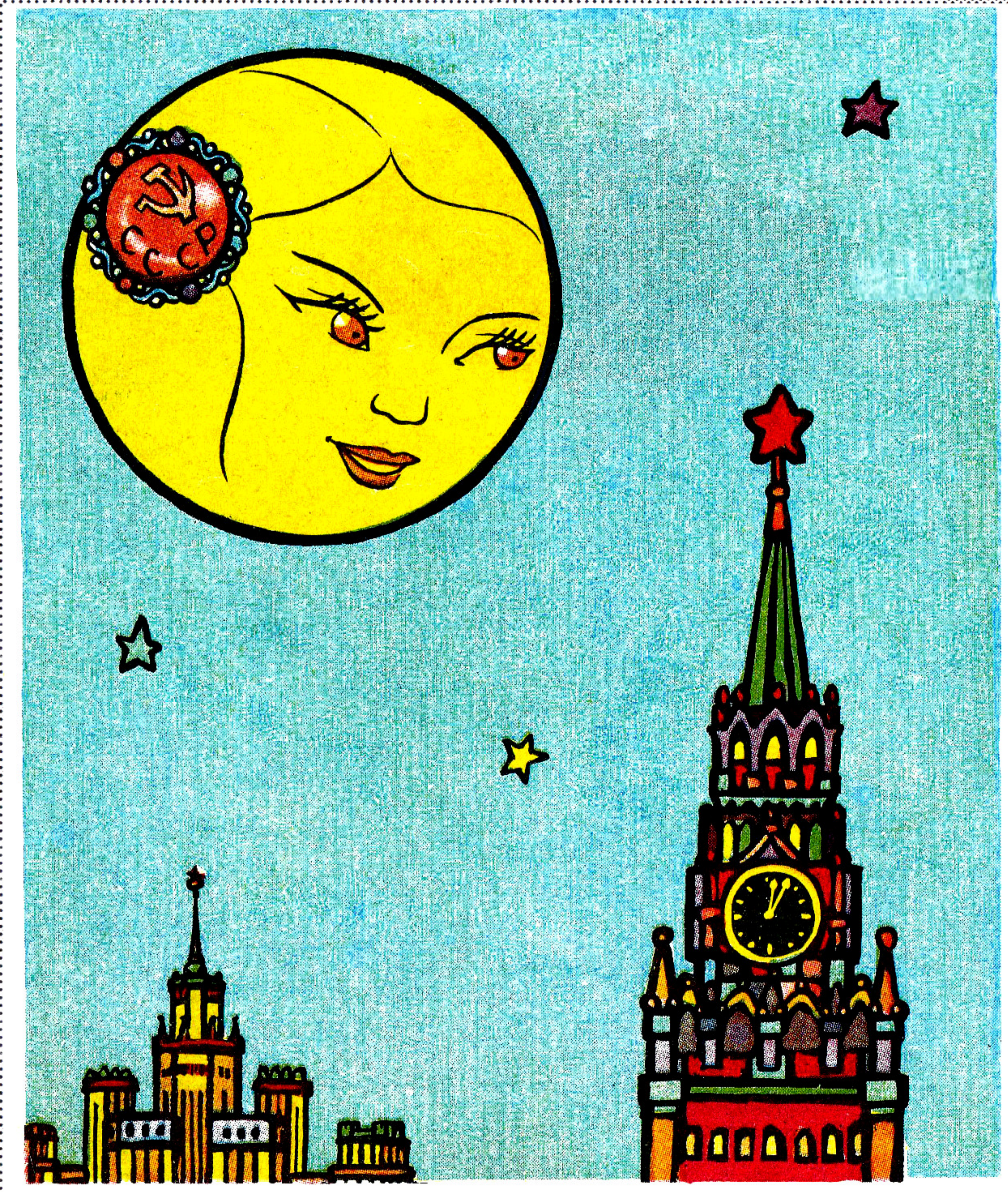
НОВІТНІЙ СТРАУС

Малюнок з албанського журналу «Хостени» (Тірана).

ГОЛОС НАШОГО ЧАСУ

Мал. Л. ХААСА («Ойленшпигель» — Берлін)

ПОДАРУНОК МОСКВИ

Мал. ЦЗЯН Ю-ШЕНЯ («Маньхуа» — Пекін).

ОСНОВА НАШОЇ СИЛИ

Мал. Б. ЦЕПЛЕХА («Дикобраз» — Прага).